

РЕШЕНИЕ

№ 10137

гр. София, 14.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10668** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл .145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на М. А. /М. А./, [дата на раждане] , гражданин на Република Т., подадена чрез адвокат Е. М., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против отказ за издаване на виза от 05.09.2025г., издаден от завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т..
Делото е изпратено по подсъдност на АССГ с определение № 7456/26.09.2025 г. по адм. дело № 1590/2025г. на Административен съд - Хасково.
Жалбоподателят, чрез адвокат М., оспорва отказа като незаконосъобразен с аргументи за допуснати нарушения на чл.2 от Протокол № 4 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, както и на правото на семеен и личен живот по чл.8 от КЗПЧОС. В тази връзка е посочено, че с обжалвания административен акт незаконосъобразно е възпрепятствано правото на свободно придвижване на жалбоподателя. Твърди се, че административният орган неправилно е приел за недоказана целта на заявената дългосрочна виза. В тази връзка се сочи, че противно на изводите на органа, декларираният от жалбоподателя адрес е актуален, в хода на административното производство са представени доказателства за наличие на достатъчно средства за неговата издръжка, както и документи доказващи, че лицето е закупило жилище на територията на Република Б. и е регистрирало дружество. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т.. Претендира разноски.
Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав, като взе предвид доводите на

страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление, вх. № 25009631/02.07.2025 г. /л.7 гръб/ жалбоподателят М. А. /М. А./, [дата на раждане] , гражданин на Република Т. е подал до Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. Като цел на пътуването е посочено - пребиваване, а като настояща професия - пенсионер. От представените по делото писмени доказателства – част от административната преписка, се установява, че исканата виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е с цел на пътуването - “пенсионери” - чл. 24, ал.1, т.10 ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република Б., държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; удостоверение за размера на получаваната от него пенсия, издадено от НОИ на Република Т.; нотариален акт за покупко-продажба на имот № 25, том II, рег. № 1731 дело № 173 от 2025 г., видно от който чуждият гражданин е закупил недвижим имот – двуетажна масивна жилищна сграда в [населено място], [община], област С. 3.; удостоверение от Търговска банка Д АД за открита банкова сметка на М. А.; свидетелство за съдимост на чужденеца; документ за гражданско състояние от Република Т.; Обжалваният в настоящото производство отказ е издаден на 02.07.2025 г. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: „При проверка на адреса не е открит никой. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя с вх. № 25009631/02.07.2025 г.

С писмо рег. № М-11121/05.11.2025г. зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция "Национална сигурност" - [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система.

В приложеното писмо, рег. № С3-31-3677/31.07.2025 г. /л.53/, изготвено от директора на ТДНС – С. 3. до директора на ДКО –МВНР е посочено, че апликантът М. А. е турски гражданин, закупил имот в [населено място], [община], област С. 3., който е посочил като адрес на пребиваване в Република Б.. В резултат на извършена проверка е установено, че чуждият гражданин не е известен на кмета на населеното място. Посочено е, че от извършена справка в АРЧГ е установено, че от края на 2023 г. М. А. е посетил страната седем пъти, като при всяко едно от посещенията отсядал в хотели в [населено място]. Посочено е, че въз основа на придобита информация е направен обоснован извод, че имотът в [населено място], където цените били особено ниски, несъпоставими с основния пазар на недвижимите имоти в Република Б. и този в република Т., е достигнато до извод, че имотът е придобит единствено с цел създаване на основания за кандидатстване и придобиване на пребиваване в Република Б., въз основа на което е направено предложение за отказ на осн. чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

В докладна записка № УРИ 5377р-2296-31.07.2025 г. /л.46/, изготвена от мл.пи в ОДМВР – С. 3. относно извършени проверки по искане за съгласуване на виза тип „D“ по чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ е посочено, че на 30.07.2025 г. от служители на ОДМВР – С. 3. е посетен посочения от М. А. адрес в [населено място], [община], област С. 3., на който не открили

лицето. От проведен разговор с кмета на селото станало ясно, че чуждият гражданин не му е известен, но знаел от съседяни разбрал за покупко-продажбата на процесния имот. На местото на имота полицейските служители установили, че част от двора на къщата бил почистен, а самата къща била боядисана наскоро. Служителите провели разговор и с още едно лице, което им споделило, че турчин купил къщата, но бил за кратък период там. Същото лице казало, че нейни братовчеди са наети да работят в двора на процесната къща и са я боядисали.

Въз основа на споменатата докладна записка, в становище № УРИ 5377р-2334/04.08.2025 г. /л.46/ началник на група „Миграция“ при ОДМВР – С. 3. посочил, че връзка със заявлението за виза № 25009631/02.07.2025 г. по чл.15, ал.1 ЗЧРБ на М. А. изразява отрицателно становище на осн. чл.10,а л.1, т.17 от ЗЧРБ, тъй като с лицето няма достъп и няма контакт.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 09.09.2025г. чрез лицензиран пощенски оператор от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК след получаване на отказа за издаване на виза на 05.09.2025. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл.8 Конвенцията за защита на правата на човека и чл.2 от Протокол № 4 от Конвенцията за защита на правата на човека. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 315/04.11.2024г на генералния консул в Генералното консулство Република Б. в [населено място], Република Т. /л.22 и сл./.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република Б., ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република Б.. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване /изпращане/ на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се

връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ /виза вид D/ и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република Б., държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което се установява от представеното със заявлението удостоверение от турския НОИ.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка нотариален акт за покупко-продажба на имот № 25, том II, рег. № 1731 дело № 173 от 2025 г., който доказва, че чуждият гражданин е закупил масивна жилищна сграда в [населено място], [община], област С. 3. и удостоверението за пенсия, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Те не се и оспорват от административния орган, нито от ДАНС или Дирекция "Миграция". Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия на заявеното пребиваване основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Установено е, че М. А. е пенсионер и получава пенсия в размер на 22 488,45 турски лири /л.9 гръб/ и на това основание спрямо него е приложима нормата на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, което основание е посочено във Визовата информационна система. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване. Установено е и, че лицето разполага със собствено жилище на територията на Република Б..

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че "При проверка на адреса не е открит никой. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване". Така посочените мотиви не кореспондират с целта, която следва да се докаже в производството по издаване на виза вид „D". В случая целта в производството по издаване на отказаната виза е доказана и тя е чуждият гражданин да получи последващо разрешение за продължително пребиваване на осн. чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ. Освен това, след като кандидатства за виза, която да му обезпечи влизане в страната, е логично да не е на адреса. Ето защо, така посочените фактически основания не кореспондират с посоченото правно основание - чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Същите не кореспондират и с представените документи за пенсия, освен представения нотариален акт, които са относими към целта и условията на заявеното пребиваване.

Констатираното противоречие в мотивите на административния акт е съществено и на практика се приравнява на липса на мотиви, тъй като препятства апликантът да разбере причините за отказ и да организира защитата си, а съдът да извърши проверка на законосъобразността на акта.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде

отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя. Такива са поискани в срок от адв. М.. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА вр. с чл. 38, ал. 1 т. 3 от ЗА като съгласно разпоредбата в изменението ѝ от ДВ бр.17/2026г. съдът при определяне на разноските за адвокат прилага чл. 36, ал. 3 и 4 и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно §21(2) от ПЗР на ЗИД от ДВ бр.17/2026г. до влизането в сила на наредбата по чл. 36, ал. 4 при определяне на възнагражденията при липса на договор се използват критериите, посочени в чл. 36, ал. 3, и се прилага по аналогия Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, издадена от Висшия адвокатски съвет. При прилагане на критериите на чл.36, ал.3 от ЗА и при прилагане по аналогия на Наредба № 1/2004 г. съдът намира, че следва да се приложи чл.8, ал.3 от Наредбата, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. и на адв.М. следва да се определи възнаграждение в такъв размер. При превалутиране в евро, Министерство на външните работи следва да бъде осъдено да заплати на адв. М. сумата от 511,29 евро. На жалбоподателя се дължи присъждане на разноски в размер на 5,11 евро /10 лева/ за внесена държавна такса.

Воден от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза от 05.09.2025г., издаден от завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т. по заявление от 02.07.2025г. на М. А. /М. А./, гражданин на Република Т.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т. за ново произнасяне по заявление № 25009631/02.07.2025 г. на М. А. /М. А./ в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на адвокат Е. Г. М. от АК Х., л.н. [ЕГН] сумата от 511,29 евро, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по чл. 38 ал. 2 от ЗА.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. А. /М. А./, [дата на раждане] , гражданин на Република Т., сумата 5,11 евро за държавна такса.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: